

"הריני מאשר בזה היתר נ"י שואין למר לויתם שימעון, ל" שאת אשה על פני אשתו לויתם מיכל, בהתאם להחלטת בית-הדין הרבני האיזורי בירושלים מיום י"א כסלו, תשמ"ח."
 על החתום: הרב אברהם כה"נא שפירא, הרב הראשי לישראל ונשיא בית-הדין הרבני הגדול.

פיט-נייר קטנה זו התירה לר"ר שימעון לויתם, רופא ירושלמי, לשאת אשה נוספת, למרות שנותר עדיין נשוי לאשתו הראשונה, מיכל. שימעון נשא מאז אשה חדשה, מורה ירושלמית, שממנה נולדה לו בת. אין לויתם מרוצה כלל ממצבו המוזר. הוא ממשיך להיאבק כדי להשיג גט ממיכל. "אינני רוצה להיות נשוי לה", הוא אומר.

סיפורם של שימעון ומיכל מתחיל בבית-החולים סורוקה בבאר-שבע, בי סוף שנת 1981.

סיפרה מיכל: "שמרתי על חולה פרטי בבית-החור לים. נכנס לחדר רופא חדש. הוא היה עדיין מתמחה. הוא בא לקחת דם מהחולה. זה היה הקשר הראשוני בינינו.

לזה. אני מניח שהוא החתים גם אותה." מיכל מספרת כי חיתה עם בעלה במשך שלוש שנים לפני שנפרדו סוף פית. הר"ר לויתם מכחיש זאת בתוקף. "היינו ביחד אולי שלושה חודשים-מ" תוך כל שבע שנות-נישואינו לא היינו תחת קורת גג אחת יותר משלושה חודשים. חלק מהזמן בבאר-שבע, ואחר כך עברתי לבית-החולים באילת. עבדתי שם שלושה חודשים. היא נכנסה לבית באילת, אבל כבר לא חיתה איתי."

כאן מסתבך סיפורה של מיכל וי מגלה פירטי-פרטים של חייה-נישואין אומללים, והתעללות מינית וגופנית. לרבניה נגר בה בעלה עם נשים אחרות וזנח אותה לנפשה. היא טוענת כי פעם, כאשר חזר ממילואים ורצה לשכב איתה, סירבה לו בטענה שיש לו נשים אחרות. הוא תקף אותה והיכה באגרופו כנסתרה, עד ששתתה דם. עליך התי לוננה במיטרה.

זה נכון, היא התלוננה במיטרה שהיכתי אותה. זה קרה פעם אחת, ואני מצטער עליך", הגיב הבעל. "אמא שלה תמיד חיתה אומרת לה שתתגררה בי כדי שאכה אותה, ואז תוכל לסחוט

ביגמיה חוקית

ממני. היא חיתה שוברת לי את המיש קפיים, מכה אותי וקורעת את בגדיי. באותו יום היא לא נתנה לי לישון כל הלילה, ורצתה שאכשל בעבודה. לא יכולתי יותר, נתתי לה סטירה ויורד לה דם מהשפתיים. היא רצה מיר למי שטרה. הודיתי שאמנם נתתי לה סטירה, אבל לא הוגש נגדי מישפט פלילי."

לויתם טוען שהיה זה דווקא הוא שהתלונן פעמים רבות במיטרה על שהסירדו אותו ואת הוריו בטלפון במי שך לילות ארוכים. לדבריו איימה מיכל עליו ועל הוריו.

"אני אכשף אותך!"

מיכל מספרת על יחסי-מין תכרי פים, שפגעו בה ושגרמו לה בחילה וכאבים, על השפלה ועל פחד מתמיד. ריה, להתמוטטות-עצבים, היה כאשר באחד הלילות, בעת שישינה בסלון שני נה עמוקה, התעוררה וראתה את בעלה עומד לידה. "הוא נתן לי צעקה חזקה באוזן. נשימתי קפאה והרגשתי סחר-חורת... בעלי עמד בחושך, הצמיד את שתי ידיו לפניי ואמר בקול מפחיד. אני

מיכל נישאה לד"ר שימעון לויתם לפני שבע שנים. עכשיו נתנה הרבנות היתר לבעל לשאת אשה שנייה על פניה. הבעל נשוי עכשיו לשתי נשים, ומיכל "יצאת מדעתה"

פזה, לרבניה, כמה פעמים, בשל זיהור מים, דלקות וכאבים. בחודש השישי ילדה בת, שנפטרה אחרי שעות מעטות. "הייתי מטושטש שת, ובעלי החתים אותי על מיסמכים לנתיחת הגופה. נפגעת קשות. אילו הייתי בהכרה לא הייתי חותמת, בגלל שיקולים אישיים. התינוק שגולד היה חלק מרמי ומבשרי, ואין לו זכות להח ליט לגביו."
 לויתם, להעולם הזה: "אחד הררי פאים פנה אלי ושאל אם אנחנו מוכנים לאפשר לבדוק את סיבת המוות של העובר, אם היה בו מום. אמרתי לרופא שאני מסכים. אם הרופא לא שאל אותה, זו הבעייה שלו, אינני אחראי

לויתם אומר כי מעולם לא ניסה להסתיר את עובדת היותו גרוש. "הרבך היה ידוע, ולא הסתרתי ממיכל דבר."
מי היכה את מי?
ר הצמבר 1981 כאשר נישאו היי תה מיכל בת 23 ושימעון בן 33. הם נישאו בבית-החוריה בבאר-שבע. "היתה חתונה ביתית, בחצר הווילה של הוריי."
 הזוג הצעיר התגורר ברווקייה של הרופאים בבאר-שבע. מיכל המשיכה לעבוד, וסבלה מהריון קשה. היא אוש-

לה תחת לחץ." גם מיכל טוענת כי נישאה תחת לחץ. "הייתי כמו בת-ערובה בידיו, ב" גלל ההריון. לא רציתי בתינוק, אבל הוא לא רצה שאעשה הפלה. פחדתי מ" הוריי ומהחברה, סבלתי מהקאות ומ" כאבי-בטן. לא התחנתי מאהבה, אלא מאילוף." הבעל אומר כי אינו בטוח עד היום שהתינוק היה שלו.
 מיכל טוענת כי החל ביום הראשון הסתיר ממנה בעלה סודות חשובים. לרבניה, לא גילה לה שהיה נשוי כבר קודם לכן והתגרש. בתעודת-הזהות שלו היה רשום כרווק. העובדה הזו ה" תגלתה לה, לרבניה, רק אחרי שנתיים, ממיסמכים בבית-החוריו בירושלים.

הוא לא מצא חן בעיניי, יש לו צורה רוחה. הסתכסכנו תוך כדי עבודה, כי הוא לא ידע את נוהלי בית-החולים, ושלה אותי לרגע החוצה. הוא לא ידע שאסור לעזוב את החולה לכרו." ההיכרות, שהחלה ברגל שמאל, תר קנה כעבור כמה ימים בקולנוע ה" מקומי.

"במיקרה נפגשנו בקולנוע. הוא ישב לידי, שוחחנו, הלכנו לריקודים, ר" מאז לא נפרדנו. הוא ביקש לבקר בבית ולפגוש את הוריי. הוא לא מצא חן בעינים. אמי ביקשה לראות את תער דת-הזהות שלו, כי היא חשבה שהוא ערבי, בגלל מראהו. למרות שלא מצא חן בעיניי, אמרתי שאין לשלול אפשרות להכירו."

הם יצאו יחד לטרטים ולריקודים, ואחרי שבועיים ביקש שימעון את מיכל להינשא לו. לרבניה: "הוא תמיד לחץ לקיים יחסי-מין, ואמר לי שחלם עלי בלילה ומוכרח להתחתן איתי. לא הסכי מתי, אבל נכנסתי להריון אחרי שבר עיים של היכרות שיטחית, והוא לא רצה שאעשה הפלה."

הר"ר לויתם טוען כי הרברים התי רחשו אחרת. לרבניה: "היא אמרה לי שהיא בהריון ממני, ואם לא אתחנן איתה תעשה דברים לפגוע בי. נישאתי

מיכל בחיילת שולוהו כמו ים

מיכל בשעת החתונה חתונה מאולצת